

[Finansministeren.]

Under debattens første del var der udbredt tilslutning til, at det i den nuværende økonomiske situation var nødvendigt at føre en forsigtig og tilbageholdende finanspolitik, og jeg forstod, at jeg ville få det høje tings støtte i mine bestræbelser for at få overskud på statens budget for det kommende år. Det manglede ikke på opfordringer til at spare, og der blev givet udtryk for den opfattelse, at vi skulle søge at undgå egentlige skatteforhøjelser, en opfattelse, som jeg fuldtud deler.

Det var derfor med nogen forventning, jeg så hen til debattens anden del, hvor der skulle foreligge en mulighed for at få et mere alsidigt udtryk for de enkelte ærede medlemmers tilslutning til de tidligere fremsatte mere almindelige synspunkter vedrørende statens finanspolitik. Jeg må også indrømme, at det er muligt at udrage en linie af de mange udtalelser, der er faldet under den fortsatte finanslovdebat, nemlig denne, at der i praktisk taget alle partier findes et udbredt ønske om, at staten gennem en øget indsats skal forbedre befolkningens vilkår på en lang række områder. Flere af de fremsatte ønsker forekommer mig berettigede, og det er da heldigvis også sådan, at nogle af ønskerne står overfor virkeliggørelse eller der foreligger planer om opfyldelse i den kommende tid; men man kommer jo ikke uden om, at alt dette vil koste penge og ofte mange penge. Jeg vil skønne, at der under den sidste del af finanslovdebatten er fremsat ønsker, som, hvis de øjeblikkelig skulle opfyldes, ville koste staten mellem 400 og 500 mill. kr. Jeg ønsker ikke dette tal opfattet som andet end et usikkert skøn, men det viser dog noget om den tilbageholdenhed, der er udvist ved finanslovsforslagets udarbejdelse, da de udgifter, som der er ønsker om her i tinget til et beløb på henimod ½ milliard kr., ikke er medtaget i forslaget. Når man tager i betragtning, at der i dette beløb ikke er medregnet de mange ønsker om forbedringer på det lovgivningsmæssige område af mere almindelig karakter, som også forefindes indenfor større grupper, er det åbenbart, at vi står overfor en betydelig finansiel afvejning eller et prioritetsproblem i det kommende år.

Vi må forsøge at anbringe de mange

ønsker om statslig indsats i en prioritetsrække, der kan blive vejledende for det tempo, hvori ønskerne kan føres ud i livet, og vi må gøre os klart, at dette tempo iøvrigt vil afhænge af det loft, vi vil lægge over den samlede skatteudskrivning, og af omfanget af besparelser på andre udgiftsområder. Det bliver sikkert ikke helt let at få denne kabale til at gå op, medmindre man gør sig klart, at der såvel på udgiftssiden som i valget af indtægter kan tages lidt større eller mindre produktive hensyn. Forholdsregler, der kan synes at koste en del i øjeblikket, kan på lang sigt vise sig at være særdeles besparende ved at overflødiggøre andre udgifter eller være en virksom støtte for produktionen, og på samme måde må der ved de kommende skattereformer tages fornødent hensyn til at fremme produktiv indsats.

Regeringen betragter det som en af sine vigtigste opgaver både gennem den almindelige økonomiske politik og ved afvejningen af, hvilke udgifter og indtægter der skal medtages på statens budget, at søge produktion og beskæftigelse fremmet; kun derved og ved gennemførelsen af en retfærdig skattereform bliver det muligt at skabe de sociale og kulturelle fremskridt, som der er så udbredt ønske om.

Jeg skal herefter knytte nogle bemærkninger til de problemer vedrørende Grønland og Færøerne, som er rejst under finanslovdebatten. Det ærede medlem hr. A. Lyng præsicerede påny betydningen af, at den grønlandske befolkning i højere grad end hidtil kommer til at deltage i de nuværende bygge- og anlægsarbejder i Grønland, idet der flere steder i Grønland findes en vis arbejdsledighed. Som jeg allerede tidligere har nævnt, er regeringen ganske enig i, at det er vigtigt, at såvel ufaglærte unge grønlændere som de grønlændere, der bliver uddannet i forskellige håndværksfag, i så høj grad som muligt får lejlighed til at deltage i anlægsvirksomhed i Grønland. Regeringen har fortsat opmærksomheden henledt på spørgsmålet, og jeg vil gerne have lov til at gentage, at bestræbelserne for at afskaffe arbejdsledighed på enkelte steder ved at få befolkningen til at flytte til steder, hvor der findes bedre muligheder for fiskeriet og dermed for bygge- og anlægsvirksomhed, stadig fortsætter.